

набувають форми товарних потоків, коли на основі ринкових розрахунків здійснюється обмін продукцією. Залежно від різновидів спеціалізації формуються і її певні ознаки її кооперації.

Розміщення, спеціалізація, концентрація та кооперація виробництва в першу чергу залежать від рівня розвитку продуктивних сил. Чим вищий рівень їх розвитку, тим більше розділена, спеціалізована, сконцентрована та скооперована праця й тим ефективніші економічні відносини між окремими галузями й виробництвами, які становлять фундамент суспільного життя.

Література.

1. Смит А. Исследования о причинах и природе богатства народов / А.Смит / Пер. П.А. Бибииков. Т.1. – СПб: Типография И.И. Глазунова, 1866. – 496с.

2. Минаков И.А. Экономика сельского хозяйства / И. А. Минаков, Л.А. Сабетова, Н.И. Куликов; ред. И.А. Минаков. – М.: Колос, 2000. – 328 с.

3. Андрійчук В.Г. Економіка підприємств агропромислового комплексу / В.Г. Андрійчук // КНЕУ. – К. : КНЕУ, 2013. – 779 с.

4. Петренко И.Я. Экономика сельскохозяйственного производства / И.Я. Петренко, П.И. Чужинев. – Алма-Ата: Кайнар, 1992, – 560 с.

5. Мацибора В.І. Економіка сільського господарства / В. І. Мацибора. – К.: Вища шк., 1994. – 415 с.

ІНВЕСТИЦІЙНА СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ АГРАРНОЇ СФЕРИ

***БАТИР Ю.Г., К.Е.Н., ДОЦЕНТ, ПІПЕНКО М.А., К.Е.Н., ДОЦЕНТ,
ХАРКІВСЬКА ДЕРЖАВНА ЗООВЕТЕРИНАРНА АКАДЕМІЯ***

Інвестиції необхідно здійснювати так, щоб віддача від останньої витраченої на інвестиції грошової одиниці була однаковою за всіма інвестиційними програмами. Не сприяє активізації інвестиційної діяльності підприємств також і існуючий порядок відшкодування витрат на модернізацію устаткування. Витрати на ці цілі можуть

досягати значних величин і в більшості випадків відрізняються високою ефективністю. В даний час витрати на модернізацію можуть не повністю переноситися на собівартість продукції до закінчення нормативного терміну служби модернізованого устаткування.

Щоб витрати на модернізацію повністю і своєчасно відображалися в собівартості продукції, необхідно не тільки на їх величину збільшувати балансову вартість засобів праці, але і коректувати у бік підвищення діючу річну норму амортизації. За рахунок усіх джерел фінансування в 2014 р. в економіці України освоєно 219,4 млрд. грн., що на 39,2 % менше порівняно з попереднім роком, у сільському господарстві 18,7 млрд. грн. інвестицій, або на 4,9 % відповідно менше.

Власні кошти товаровиробників у структурі інвестицій в основний капітал сільського господарства займають 66 %, кредити – 23, прями іноземні інвестиції – 3, кошти державного бюджету – 2 %, інші джерела – 6 %. Як бачимо, переважаюча частина інвестицій формувалася на рівні господарських структур, тоді як в 1991 р. визначальну роль у формуванні інвестиційних ресурсів виконувала держава. Чистий дохід служить показником ефективності капітальних вкладень, бо нові капіталовкладення ефективніші попередніх за показниками продуктивності праці, собівартості і т.п. У міру окупності вкладень накопичується і певний резерв, призначений на розширення основних фондів шляхом нових вкладень [2,3].

Наведені дані рис. 1 засвідчують, що за останні 15 років у галузі сільського господарства темпи приросту прибутку випереджають темпи приросту інвестицій майже у два рази, в той же час у промисловості вони мають однакові темпи зросту. Так, під час фінансово-економічної кризи 2008-2009 років, коли за два роки виробництво промислової продукції в Україні знизилося на 26% зі збитками у 4,76 млрд. грн., обсяг інвестицій в основний капітал також скоротився на 43%, а виробництво сільськогосподарської продукції за цей час зросло на 15% з прибутком у 7,6 млрд. грн. Результати економічної діяльності у 2014 році також свідчили на користь сільськогосподарської галузі, так як 18,7 млрд. грн. інвестицій забезпечили 20,5 млрд.грн. прибутку, а в промисловість не дивлячись на 86,2 млрд.грн. інвестицій була збитковою у 161,4 млрд.грн.

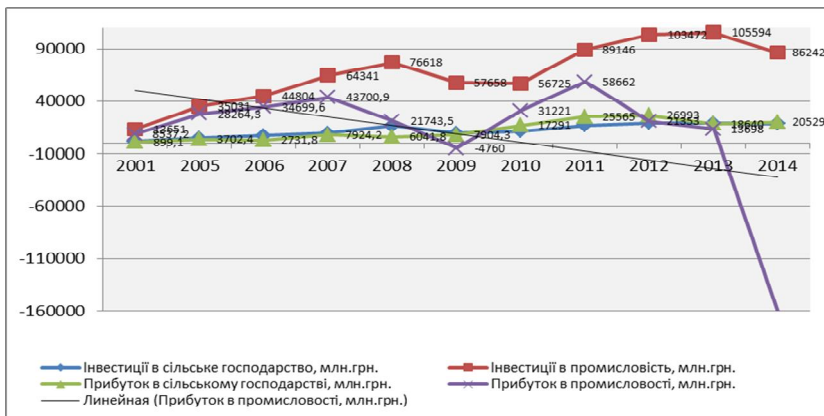

Рис. 1. Динаміка інвестицій та прибутковості виробничих галузей України

Таким чином, аграрний сектор дав змогу частково згладити наслідки фінансово-економічної кризи в країні. Проте його «допомога» у відновленні економічного зростання в національному господарстві була б значно відчутнішою, якби держава виділяла достатню фінансову підтримку на розвиток сільськогосподарського виробництва.

Тому, незважаючи на складне фінансове становище, Україні необхідно збільшити допомогу аграріям, принаймні до суми, яка дозволяється зобов'язаннями, що наша країна взяла на себе при вступі до СОТ. Надходження інвестицій в основний капітал сільського господарства за рахунок усіх джерел фінансування у 2015 р. повинні складати 8 млрд. грн., у 2020 р. – відповідно 45 млрд. грн. Також слід довести загальні обсяги інвестицій в основний капітал сільського господарства за рік їх прогнозним значенням у 2015 році до 100 відсотків проти 48 % у 2010 р. і 63% у 2011р. При цьому додаткові витрати з державного бюджету будуть компенсовані збільшенням виробництва сільськогосподарської продукції [1].

Однак обмеження правилами СОТ прямої підтримки галузі на рівні 3 млрд. грн. та незначні можливості бюджету України спонукають Міністерство аграрної політики та продовольства і НААН до пошуку нових форм фінансування розвитку. Аграрною наукою опрацьовано ідею додаткового запровадження цільового фонду розвитку галузі, що міг би формуватись за рахунок 1% збору від продажу товарів (послуг) або акумулюватись з частини ПДВ, що сплачується з переробки та торгівлі харчових продуктів. Розробка

окремого законопроекту «Про створення фонду підтримки українського села» допоможе щороку додатково залучати в аграрний сектор близько 20 млрд. грн.[4].

Література.

1. Стратегічні напрями розвитку сільського господарства України на період до 2020 року / За ред. Ю.О. Лупенка, В.Я. Месель-Веселяка – К.: ННЦ «ІАЕ», 2012. – 182 с.

2. Безуглий М.Д. Сучасний стан реформування аграрно-промислового комплексу України / М.Д. Безуглий, М.В. Присяжнюк. – К.: «Аграрна наука», 2012. – 48 с.

3. Пасхавер Б.Й. Концентрація та ефективність сільського господарства / Б.Й. Пасхавер // Економіка АПК. - 2013. - № 1. – С. 16-24.

4. Клочко В.М. Шляхи підвищення ефективності АПК України / В.М. Клочко // Економіка АПК. - 2013. - № 1. - С. 38-45.

5. Статистичний щорічник : Сільське господарство України за 2014 рік / Відп. за вип. Прокопенко О.М. – К.: Держстат України, 2015. – 386с.

ЕФЕКТИВНІСТЬ МАРКЕТИНГОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

БЕСКОРОВАЙНА В.М. СТУДЕНТКА,*

***ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Сільське господарство характеризується значним рівнем ризику. В маркетингу сільськогосподарської продукції присутні два види ризику. Перший – втрати (недобору) продукції в результаті вітрів, посух, шкідників. Друга небезпека – це ймовірність втрати продукцією своєї вартості за причин погіршення якості, зміни рівня попиту, ціни або кон'юнктури ринку. Якщо рівень ризику першого виду можна зменшити за допомогою страхування та удосконалення технології виробництва, то рівень ризику втрати продукцією своєї вартості зменшується за допомогою проведення маркетингових заходів [1].

* Науковий керівник - Богданович О.А. ст. викладач